inglid seſt römo said. Ja wanna issa näo peält hiilgas temma süddame tänno, üttelldes: ei mo kurw südda pakkund mitte Jummalale sedda au, kui se weike maia sai ehhitud, et ma sowidesti ollekssin lootnud, sedda römo selle kattuse alla tullema — Nenda parrandab Jummal ommad jäljed ärra — ja mis parrandamatta jääb, kohhendab teine ello, kui meie agga mitte ärra ei tüddi kannatades, mis Temma peäle panneb.

Siin mo jut woiks lõppeda, seſt ta on öige innimesse wälja-minnemist ja taggasitullemist kulutand. Agga kui ta siin lõppeks, jääks mitto assi ütlematta, mis monni ehk ka ihhaldab teäda — nende pärrast kaswago ta siis weel. Seſt jut, mis mitte keik ülles ei rägi, on waimo narriminne.

Igga moistlik innimenne katsub omma tullewa rahhole juurt, ja se sünnib, kui ta sedda öppib, mis temma kohhus tehha. Sepärrast püdis ka Willem, ni pea, kui ta Söa-lippo alla sai wandunud, wäe-käskude ja munsterdamisse tarkust kätte sada, ja jäi kohhe se lähhi Üllematte mele järrel. Siis juhtus, et üks kirjotaja temmaga tuttawaks sai. Seſt sesamma olli öiglane mees, ja nisuggune seltsi himmustas Willemi südda. Kui teised nüüd sedda aega, mis neil üll: jäi, muido weddelesid, sedda rahha ärrapillades, mis nad koddunt sanud, siis öppis Willem kirjotama. Se lähhi läks temma rahha koppikas ikka suremaks, ja tedda seäti kabraliks.

Mönni kül näitab peält öige ollewa, senni kui temmal weel seltsimeest ei olle kurja tehha — ja siis temma mitte muido, kui hirmo lähhi woib tallitsetud sada. Seſt kange hirm woidab keigeülleannetumat ärra. Agga mis öige inninenne peält näitab, se ta ka seest on, ja lähhäb ikka taggasi parremaks, omma ennese ja igga teise innimesse römuks.

Nisuggune mees olli Willem. Sepärrast tousis ta seärsandiks, ja keigewimaks wannemaks seärsandiks. Seſt temma tös-